

Arrest

nr. 87 118 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn, van Oekraïense origine, en afkomstig uit het dorp Velikaya Belozerka gelegen in de regio Zaporozhie. Sinds uw kindertijd hebt u ernstige gezondheidsproblemen. Toen u twee jaar oud was, raakte u verbrand aan uw handen. Ten gevolge van een verkeerde medische behandeling genazen uw brandwonden niet. Hierdoor werd u invalide en hebt u nog steeds last van deze verwondingen. In 1960 overleefde u maar net een blindedarmoperatie. In 2011 kreeg u vlekken op uw huid. U raadpleegde hiervoor meerdere artsen in verschillende ziekenhuizen. Er werd telkens een andere diagnose gesteld. U onderging verschillende

behandelingen, maar de vlekken verdwenen niet. U voelde zich alsmaar slechter en bleef er bij de artsen op aandringen dat u ernstig ziek was. Uiteindelijk deed men verdere onderzoeken en in december 2011 werd bij u hepatitis C en levercirrose vastgesteld. De behandelende arts schreef u een behandeling voor en medicatie. Hij zei u echter dat er in Oekraïne geen doeltreffende medische behandeling bestond om hepatitis C te genezen en dat u niet lang meer te leven had. Toen u zich op een keer zo slecht voelde dat u een ziekenwagen belde, wilden de ambulanciers u niet te hulp komen. Ze zeiden dat u toch niet meer geholpen kon worden. Daarop besloot u om naar België te komen in de hoop hier betere medische zorgen te krijgen. Alle inwoners in uw dorp zamelden geld voor u in. Uw dochter regelde uw reis. Op 19 februari 2012 vertrok u vanuit Lvov met een minibus naar België. U vroeg op 20 februari 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw Oekraïense paspoort, een medisch attest van het ziekenhuis in Velikaya Belozerka, een attest in verband met uw invaliditeitsuitkering, en een medisch attest uit België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen is gebleken dat u uw land van herkomst verlaten hebt met de bedoeling om in België betere medische zorgen te krijgen. Door een verkeerde medische behandeling in uw kindertijd van de brandwonden aan uw handen bent u invalide geworden. U hebt ook nog altijd last van deze verwondingen. In 2011 werd u ernstig ziek. De artsen stelden aanvankelijk telkens verkeerde diagnoses. Uiteindelijk werd vastgesteld dat u aan hepatitis C en levercirrose lijdt. In Oekraïne bestaat er voor deze aandoeningen geen doeltreffende medische behandeling. U vreesde om daar aan uw ziekte te overlijden. Uit uw verklaringen is verder gebleken dat u in uw land wel degelijk toegang had tot de noodzakelijke medische zorgen. Zo onderging u meerdere medische behandelingen. U kreeg ook medicatie voorgeschreven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 4-8). U stelde dat deze medische zorgen ontoereikend waren, maar verklaarde dat dit te wijten was aan het feit dat artsen in Oekraïne minder gespecialiseerd zijn dan in België en aan het gebrek aan de nodige middelen hiervoor in de ziekenhuizen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 5-6). U haalde weliswaar aan dat u als kind een blindedarmoperatie bijna niet overleefd had, omdat de chirurg deze in dronken toestand had uitgevoerd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 4). Verder verklaarde u dat ambulanciers recent ook een keer weigerden om u te hulp te komen, omdat u er volgens hen zo erg aan toe was dat u toch niet meer geholpen kon worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 5). U beweerde echter dat de artsen in Oekraïne in het algemeen een onverschillige houding aannemen tegenover patiënten en dat het daar ook gebruikelijk is dat mensen die niet meer kunnen genezen niet verder geholpen worden. U verklaarde dat men in Oekraïne overal op een dergelijke manier behandeld wordt. U meende dat dit gedragsprobleem van artsen eveneens te wijten was aan het gebrek aan middelen in de ziekenhuizen waardoor men mensen niet de nodige medische hulp kon bieden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 6-7). Daarnaast haalde u nog aan dat u zelf al uw medische kosten moest betalen, terwijl u ooit eens vernomen had dat iemand voor een welbepaalde medische behandeling van overheidswege een financiële tussenkomst had ontvangen. U wist echter niet zeker in welke gevallen men wel financiële tussenkomst kan krijgen en veronderstelde gewoon dat men hiervoor de nodige connecties moest hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 7-8). Uit deze verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u omwille van één van de redenen bepaald in de Conventie van Genève de nodige medische hulp en financiële tussenkomst van overheidswege zou geweigerd zijn. Er dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Verder brengt u ook geen gegevens aan dat er, wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat uw medische problemen voor u de enige reden waren dat u uw land verlaten hebt. U stelde verder nooit enige problemen gekend te hebben noch met de autoriteiten noch met medeburgers (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 16/04/2012, p. 7-8).

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Oekraïens paspoort bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest van het ziekenhuis in Velikaya Belozerka, het attest

in verband met uw invaliditeitsuitkering, en het medisch attest uit België bevestigen uw medische problemen en uw invaliditeit ten gevolge hiervan die hier evenmin betwist worden, maar deze attesten bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 EVRM, van artikel 15, b van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 15 (b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84-87). De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De schending van artikel 3 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (*vgl. RvS* 30 september 2008, nr. 186.661; *RvS* 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.3.1. Verzoekende partij verzoekt om het subsidiaire beschermingsstatuut in afwachting van de ontvankelijkheidsverklaring van haar regularisatieaanvraag om medische redenen. Verzoekende partij voegt een kopie van een standaard medisch attest toe d.d. 7 mei 2012 en benadrukt dat uit dit attest blijkt dat zij aan een erge aandoening lijdt en dat er zonder twijfel een risico voor haar leven is indien zij niet wordt behandeld. Zij benadrukt eveneens dat zij in haar thuisland nooit over een adequate behandeling heeft kunnen beschikken, waardoor haar gezondheidstoestand is verergerd. Verzoekende partij brengt in dit verband als bijlage (4) bij haar verzoekschrift een rapport bij van het European Observatory on Health Systems and Policies, genaamd: “*Health Care Systems in Transition: Ukraine*” van 2004 om aan te tonen dat zij in Oekraïne geen adequate behandeling kan genieten. Verzoekende partij stelt dat zij, gelet op de ernst van haar gezondheidstoestand, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in haar land van herkomst, een reëel risico loopt voor haar leven en haar fysieke integriteit of om een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan indien zij terug dient te keren naar Oekraïne. Verzoekende partij vraagt de Raad in haar verzoekschrift eveneens om haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

2.2.3.2. De Raad oordeelt dat verwerende partij *in casu* terecht kon besluiten dat de medische problemen van verzoekende partij geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zo heeft verzoekende partij aangegeven dat zij in Oekraïne wel degelijk toegang had tot de noodzakelijke medische zorgen (zij onderging meerdere medische behandelingen en kreeg medicatie voorgeschreven). Waar verzoekende partij verklaarde dat de medische zorgen ontoereikend waren, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij verklaarde dat dit te wijten was aan het feit dat artsen in Oekraïne minder gespecialiseerd zijn dan in België en aan het gebrek aan de nodige middelen hiervoor in de ziekenhuizen. Verzoekende partij gaf eveneens aan dat men in Oekraïne overal op een dergelijke manier behandeld wordt. Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij in haar land van herkomst een vrees voor vervolging koestert

omwille van haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging. De Raad stelt vervolgens vast dat verwerende partij terecht heeft besloten dat de problemen van verzoekende partij evenmin verband houden met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. De Raad wijst hierbij op de inhoud van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Verzoekende partij kan derhalve onmogelijk de subsidiaire bescherming worden toegekend daar zij inzake haar medische problemen een beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekende partij desbetreffend met toepassing van voormeld artikel reeds een machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Waar verzoekende partij argumenteert dat zij tijdens de behandeling van haar regularisatieaanvraag niet over een verblijfstitel beschikt waardoor zij *“het risico loopt het slachtoffer te zijn van een schending van artikel 3 EVRM door de Belgische staat”* stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat haar in deze toestand door de Belgische autoriteiten niet de nodige medische hulp zal worden verstrekt.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT